

OD ISTOG AUTORA

SREĆNI LJUDI ČITAJU I PIJU KAFU, 2013.

ŽIVOT JE LAK, NE BRINI, 2015.

ŽAO MI JE, ČEKAJU ME...

ANJES MARTEN-LIGAN

Prevela
Ana Martinović

■ Laguna ■

Naslov originala

Agnès Martin-Lugand
DÉSOLÉE, JE SUIS ATTENDUE...

Copyright © Éditions Michel Lafon, 2016
Translation copyright © 2020 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za tebe, samo za tebe i uvek za tebe

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

„Naročito zadovoljstvo pruža poziv koji je slobodno izabran, kako na emotivnom tako i na instinktivnom planu.“

Sigmund Frojd,
Nelagodnost u kulturi

„Slušaj moj glas, slušaj moju molitvu.
Slušaj kako kuca moje srce, prepusti se.
Molim te ne plaši se
Kada mi pođe voda na usta.
Želim da mi veruješ, osećam koliko si sputana
Želim da mi se prepustiš, osećam koliko si uplašena.“

Serž Gensbur,
L'eau à la bouche

Četiri meseca dokoličarenja: živela praksa na kraju studija! Tek sam kasnije postala svesna zašto sam u poslednjem trenutku pronašla gde ću stažirati. Za razliku od mojih kolega sa Fakulteta za biznis i ekonomiju, koji su se trudili iz petnih žila za vreme stažiranja ne bi li dobili posao za stalno, ja nisam nameravala da se odmah po završetku studija zarobim i počnem da radim. Htela sam da sve postignem linijom manjeg otpora i znala sam šta volim: da koristim oba jezika koja smatram maternjima – francuski i engleski – i da omogućim ljudima da se sporazumeju. Obožavala sam da pričam. Niko nije bio toliko brbljiv kao ja. Samo što sam zavirila u godišnje predstavljanje diplomaca, nabasala sam na oglas prevodilačke agencije i odmah poslala svoju radnu biografiju, a posle intervju sa šefovom asistentkinjom, problem je rešen. Ali ruku na srce, ko bi želeo da stažira u toj rupi? Ja sam sigurno jedina pronašla interes u tome, budući da je to sve u svemu bio staž „pro forme“ bez ikakve novčane nadoknade, dok su ostale kolege dobijale kakav-takav mesečni honorar. To je imalo i svojih ne baš tako nezanemarljivih prednosti: nije bilo nikakve odgovornosti, nošenje uniforme nije bilo obavezno, nije bilo striktnog radnog

vremena, niti mogućnosti ispijanja gratis kafe kao ni odlaska na pauzu za ručak sa društvom s posla kad je *happy hour*!

Da sam vodila drugačiji život, taj posao bi bio idealan za bilin-gvalnu osobu kao što sam ja.

Tog jutra mutilo mi se pred očima. Cele noći smo slavili, jedva da sam ukupno spavala dva sata, na užasnom sestrinom klik-klak ležaju od čijih su me federa bolela leđa. Iako sam kasnila više od sat vremena, izgleda da sam uspela da prođem neopaženo i da se uvučem u ostavu za metle koja mi je služila kao kancelarija. Tokom popodneva, dok sam se borila da ne zaspim, šefova sekretarica mi je sa zločestim osmehom na licu prišla zavodnički njišući kukovima, natakarena na štikle. Isfrustrirana matorka će pokušati da mi uvali da još radim i njen posao.

„Idi odnesi kafu u Bertranovu kancelariju.“

„Ne mogu, zauzeta sam ovime. Zar ne vidiš?“

„Ah, stvarno?“

Iskežila mi se zlobno, zatim je pogledala u svoje manikirane nokte pre nego što mi se ponovo obratila ledenim glasom:

„Ah, u tom slučaju, čim budeš završila svoju tako važnu misiju, čeka te još pet predmeta koje treba da proveriš, ja neću imati vremena da to uradim.“

Dovraga! Bila sam pravi duduk za proveru dokumenata. Nakrivila sam glavu na stranu i nasmešila joj se glupavo:

„U redu! Bolje je da ja napravim te kafe, tvoje su zaista odvratne. Ne treba ljutiti šefa.“

Uvređena, van sebe od besa, pikirala me je pogledom dok sam ustajala sa zlim izrazom lica i isplaženim jezikom.

Deset minuta kasnije, s poslužavnikom u rukama, pokušavajući da ne napravim neki ispad pred svima, zadnjicom sam gurnula vrata šefove kancelarije i glasno uzdahnula, što je imalo za posledicu širenje zadaha tekile iz mojih usta: još uvek sam zaudarala na alkohol od prethodne noći.

Ulazeći u prostoriju, bacila sam diskretan pogled na četiri muškarca sa dotegnutim kravatama i ozbiljnim i izveštačenim izrazima lica, što mi je bilo smešno. Spustila sam šoljicu kafe ispred svakog od njih. Kao da sam bila nevidljiva, nijedan od njih se nije udostojio da mi kaže jedno obično „hvala“ za moju besprekornu uslugu. Zastadoh na trenutak, još uvek očekujući da mi neko od njih zahvali, i iskoristih priliku da malo načuljim uši iz radoznalosti. Zar se oni, bez trunke ljubaznosti u sebi, bave problemom gladi u svetu? Na prvi pogled, ne. S druge strane, šef se upravo pogubio pomešavši homonime na engleskom. I to se zove tumač! *Sad ću ih sve staviti na mesta koja im sleduju!* Preskočih i u jednom ogromnom koraku pređoh razdaljinu što me je delila od šefa, stavih mu ruku na rame i odvažno mu došapnuh na uvo pravilan prevod koji je on pro-mašio. Nervozno je tapkao prstima po stolu.

„Napolje, pripravnice!“, procedi on kroz zube pogledavši me mrko.

Povukla sam se u jednom skoku, nasmešivši se skrušeno svim prisutnima i napustivši prostoriju kao oparena. Kada su se vrata za mnom zatvorila, naslonila sam se na njih uzdahnuvši i nasmejavši se. Dobro, bar sad zna da postojim. *Ali, za boga miloga, kakav sam ja kreten!* Moraću naučiti da ponekad držim jezik za zubima.

Dva meseca kasnije, napokon sloboda. Došao je kraj tom prokletom stažu. Očigledno da su neki razgovori prisluškivani ispred vrata i da se neko bavio time, što je išlo meni u prilog. Šef i njegova tri prevodioca izgleda da su, zahvaljujući svojim klijentima, suvereno vladali u poslovnom svetu gde se trguje naftom – u najboljem od svih poslovnih svetova – a njihov posao je, čini se, bio uzbudljiv. Koliko sam mogla da shvatim, oni su susretali gomile zanimljivih ljudi iz veoma različitih sredina. To mi se veoma sviđalo, to mi je gicalo maštu. Ali...

za nekoliko minuta počinje odmor. A pre svega, moći ću napokon da se latim priprema za moj veliki projekat o kome nikom nisam još ništa rekla. Nameravala sam da uzmem godinu dana odsustva da obilazim svet uzduž i popreko, s rancem na leđima, pre nego što budem razmislila o svom profesionalnom životu. Želela sam da vidim zemlje, da upoznajem ljude, da uživam u životu i da se pre svega zabavljam. U šest posle podne, pošto sam uzela potvrdu o završenom stažu koju je potpisala isfrustrirana sekretarica, bila sam spremna da odem. Poslednji put sam pregledala ostavu za metle nazvanu kancelarija, kolebajući se da li da maznem nekoliko hemijskih olovaka i jedan notes.

„Pripravnice, u moju kancelariju!“

Poskočila sam. Šta *big boss* hoće od mene? Jedno je bilo sigurno; neću dobiti ni najmanji iznos na čeku u znak zahvalnosti za dobar i požrtvovan rad. Od mog javnog ispada, gledala sam u zemlju kad god bi nam se putevi ukrstili, u želji da izbegnem mogućnost bilo kakve nove zaoštrene situacije. U kakvom li sam se sasu našla ovog puta? Dok sam ulazila u njegovu kancelariju, veliki poglavica je mahnito kucao po tastaturi. Stala sam unezvereno pored njegovog stola ne znajući kako da se ponašam, trljajući ruke, osetivši se prvi put potpuno smešno i izgubljeno sa mojim omiljenim *Puminim* patikama na nogama i riđom razbarušenom kosom.

„Što stojiš tako ispred mene?!“, upita me ne dižući pogled.

Spustila sam zadnjicu na ivicu fotelje preko puta njega. Započeo je razgovor, još uvek me ne pogledavši.

„Ovo je tvoj poslednji dan ovde, kako sam čuo, i tvoje studije su završene.“

„Tako je, gospodine.“

Zatreptao je, začuvši to moje „gospodine“. Da nema problem s godinama? Jedva sam se uzdržala da se ne nasmejem! Ah, kriza četrdesetih!

„Čekam te ovde u ponedeljak u devet časova.“

Prvi put se udostojio da me pogleda.

„Zbog čega?“, odgovorila sam mu bez razmišljanja.

Podigao je zagonetno obrvu.

„Sumnjam da si već pronašla drugi posao. Grešim li?“

Nudio mi je posao, i pri tome se nije šalio! Ništa mi nije bilo jasno. Meškoljila sam se u fotelji. *Zašto ja?* Šest meseci sam ovde gubila vreme, ubijajući se od dosade!

„Možeš sada da ideš.“

„E pa ... u redu ... hvala“, izustih na kraju usiljeno se osmehnuvši.

Ustadoh sa ivice fotelje, imajući utisak da ga zadržavam, zatim se uputih ka vratima, ali me on zaustavi u trenutku kada sam se hvatala za kvaku:

„Jael!“

Gle, zna kako se zovem.

„Da.“

Okrenuh se i videh ga zavaljenog u fotelji.

„Tri stvari: dva saveta i jedno pitanje. Počecu sa savetima: nemoj me više stavljati u neprijatnu situaciju kao poslednji put i usredsredi se na posao.“

Užas, obraća mi se kao srednjoškolki!

„Dogovoreno“, odgovorila sam mu pokušavajući da napravim izraz lica koji izražava žaljenje.

„Pitanje: gde si naučila tako istančan engleski?“

Nakostrešila sam se kao mladi pevac spreman za borbu i uputila mu vragolast osmeh.

„Tako sam rođena!“

Podigao je obrvu. *Šta mu je, je li toliko glup?* Matorcima mora sve da se crta!

„Majka mi je Engleskinja. Moj otac je studirao arhitekturu u Engleskoj...“

„Dobro, poštedi me detalja, shvatio sam. Znaćeš više o svom poslu naredne sedmice. Prijatan vikend, i ne zaboravi da u ponedeljak dođeš na vreme! Od sada neću više tolerisati nikakvo kašnjenje. I, zaboga, promeni tu odeću...“

Pošto je završio sa mnom, okrenuo se ka svom ekranu. Pre odlaska svratila sam po svoju tašnu odloženu na stolu. U metro sam ušla kao automat, gotovo mehanički, i sručila se na sedište. Šta mi bi? Prihvatila sam radno mesto o kome ništa ne znam jer tamo ništa nisam radila, niti sam to želela. Ne želim da radim. A sem toga, ambijent je užasan, niko se u toj rupi nikada ne smeje. Taj Bertran nije čak ni tražio moje mišljenje. Na kraju krajeva, ništa nisam potpisala, niko me ne primorava da se tamo vratim u ponedeljak. Taj tip mi neće doći na kućnu adresu kako bi me naterao da radim. Raspršiše se u nepovrat moji planovi o putovanju... Osim ako ne iskoristim priliku da zaradim malo novca kako bih s rancem na leđima krenula, s nekoliko meseci zakašnjenja, na duži put nego što sam planirala, pošto dam otkaz. Ko će me sprečiti u tome? *Niko*. Moji roditelji ne mogu da mi plate putovanje oko sveta, oni su već dosta novca dali za moje studije, ne želim da još dugo živim na njihov račun. Odlučila sam da se narednog ponedeljka pojavim u direktorovoj kancelariji kako bih makar saznala koliko namerava da me plati. Zapravo, taj posao mi je pao s neba! Poskočila sam kada se metro zaustavio u Sen Polu; gurala sam ostale putnike kako bih izašla iz vagona. Preskakala sam po nekoliko stepenika dok sam se penjala pokretnim stepenicama i poskakujući pristigoh u naše glavno sastajalište *El pais*. Nešto malo pre početka studija to nam je postalo mesto okupljanja. Njegova najveća prednost bila je što je odmah pored škole, gde sam mogla da na brzinu svratim tek da bih bila viđena, da bih zadržala reputaciju savesnog učenika. Osim toga, taj bar nije polagao pažnju na spoljni izgled i to nam je odgovaralo: šminverska mesta su nam bila smešna. Mi smo sedeli u zapuštenom, izolovanom delu, s rasklimatanim visokim stolicama i televizorom iznad šanka. Za dobar ambijent bila je zaslužna jedino vrhunski muzička oprema. Tu smo se dobro osećali. Vlasnik i barmen su nas gotivili: naše priče, naši novčanici ispunjeni sićom, naša jurnjava za poslednjim autobusom zasmajavali su

ih. Taj bar nam je bio druga kuća, i mi smo tu bili deo inventara. Sela sam pored vrata i oduševljeno se kezila na svakog ko bi gurnuo vrata da uđe.

„Fešta celog vikenda!“, uzviknula sam, podižući ruke uvis.

„Kao da je to neka novost“, doviknula mi je Alis natakarena na barsku stolicu.

Smejala sam se kao luda. Skočila sam sestri u zagrljaj i stegla je oko vrata. Ona se pridržala za šank, izbegavši da se stropoštao na pod.

„Pronašla sam posao!“, razdrala sam joj se na uvo.

Odgurnula me je i iskolačila oči kao vuk iz legendarnih crtaća Teksa Ejverija.

„Zar si ti tražila posao?“

„Ne! Ali sam ga ipak dobila!“

„Baš lepo!“

Svi su se bacali na mene. Naša mala družina se poslednjih godina iskristalisala. Najpre zahvaljujući Alis, kada se zacopala u Sedrika: ona je studirala istoriju, on filozofiju, oboje su bili tihi i stidljivi, stvoreni jedno za drugo. Ja sam pak maturirala godinu dana nakon sestre, i nameravala da bez velikog napora upišem neki fakultet gde se tri četvrtine nastave odvija na engleskom. Na prvoj godini upoznala sam Adrijena, koji se tu našao posle godina lutanja na promašenim fakultetima. Među nama nije bilo neke ljubavne priče, pre svega smo se dobro zabavljali, smejali, provodili besane noći, i odlazili na suvoparna predavanja. Ali on se u trenu promenio: sasvim slučajno, sreo je ljubav svog života, prodavačicu Žanu, majku vanbračnog deteta. On je sve prihvatio: pirsing na jeziku, hladni temperament, i Emu, njenu ćerku od godinu i po dana, ne izgubivši pritom ni trunku smisla za crni humor, niti neumornu strast za žurkama. Moje poznanstvo s Markom nije bilo uzrok naših sve ređih zajedničkih izlazaka. Alis i Sedrik su ga upoznali na faksu. On je bio na istoriji umetnosti, ili tačnije, to je upisao. U suštini, išao je tamo kada je hteo, uvek s rukama u džepovima, nikada

ne vodeći beleške. U svakom slučaju, ako bi mu zatrebale, po rečima moje sestre, uvek bi se našla gomila obožavateljki koje su mu svesrdno nudile pomoć i koje su padale kao pokošene na njegov šarm nehajne, pomalo misteriozne sanjalice izgubljene u vremenu i prostoru. Nije pričao o svojim osvajanjima, ali izgledao je prilično ravnodušno kad je reč o utisku koji je ostavljao na devojke, koliko je meni bilo poznato, s obzirom na to da se nas dvoje nismo razdvajali sve do te večeri, kada se nismo čuli.

„Gde je Mark?“, pitala sam pošto sam se oslobodila zagrljaja prisutnih.

„Ne znam šta je s njim! On obično prvi dođe“, odgovorio mi je Adrijen.

Izvadila sam mobilni iz džepa; bila sam ponosna što ga imam, jedan od prvih modela!

„Pozvaću ga.“

Otkako je otišao iz roditeljske kuće u provinciji u Turenu, Mark je živio sa svojim dedom u Parizu. Očigledno, niko se nije javljao na telefon. Njegov deda je bio prava napast, i ono malo puta što smo svratili kod Marka morali smo da se sretnemo s njim. Bio je jedinstven, i kako je sam vragolasto govorio za sebe, uvek spreman da pođe u potragu za blagom. Kada bismo pitali Marka čime se deda bavi, slegao bi ramenima odgovarajući nam da je njegov *Abuelo*,* kako ga je zvao, bio lovac na blago, što je nedvosmisleno izazivalo podrugljiv smeh, a potom bismo prelazili na nešto drugo. U tih nekoliko minuta što bismo proveli zajedno, Abuelo bi uvek nalazio reči hvale za nas, dok nas je ispitivački promatrao. Ponekad sam imala utisak da me poznaje u dušu, bez obzira na to što jedva da smo razmenili desetak reči.

„Pojaviće se, na kraju. Pričaj nam o svom novom poslu! Otkud to?“, obratila mi se sestra, prekinuvši mi tok misli.

Dok sam motrila na ulaz u bar, ispričala sam joj u grubim crtama kako me je veliki šef pozvao u svoju kancelariju.

* Šp.: deda. (Prim. prev.)

„Jael, u velikoj si nevolji!“, opomenula me je Žana.

Pogledala sam je iznenađeno, s kriglom piva u ruci. Vragolasto mi se nasmejala.

„Što?“

Otpih malo piva: nisam shvatila šta želi da mi kaže.

„Moraš da se upristojiš! Nemaš izbora! Gotovo je sa *Pumom* i farmerkama. Ovo postaje ozbiljno!“

Zagrcnula sam se i isprskala pivom šank. Alis zaplaudira i okrenu dlan Žani, koja ga odmah pljesnu.

„Genijalno, sutra ćemo te nacifrati kao lutku!“

Kakav užas!

„Ne! Ne želim da se maskiram!“

„Niko ti o tome ne priča“, odgovori joj Žana. „Naći ću ti kostime i salonke u butiku. Imaću pune ruke posla.“

Isplazih joj se.

„Nikada, nikada se neću popeti na štikle...“

Svi su prasnuli u smeh videvši moj namršten izraz lica i napućene usne.

„Šta se ovde dešava?“

U trenutku začuh ozbiljan Markov glas; on je večito zvučao kao da najavljuje neku katastrofu, te zaboravih svoj problem u vezi sa odećom i okrenuh se ka njemu ponovo nasmejana i opuštena. Prilazio je nonšalantno, pozdravio se s barmenom i spustio na šank svoju tabakeru sa zamotanim cigaretama. Zatim je stao iza mene, proturio ruku ispod moje miške i uzeo mi kriglu, iz koje otpi dobar cug piva namignuvši mi.

„Dobro, hoće li mi neko odgovoriti na pitanje. Šta slavimo?“ , bio je uporan.

„Dobila sam posao“, odgovorila sam mu kroz osmeh.

Gledao me je netremice, iskreno iznenađen.

„Je li to dobra vest? Želiš li da radiš?“

„Ne, ne želim da radim, ali dobro, ljubazno su mi ga ponudili, pa nisam mogla da odbijem!“, odgovorila sam iskreno, prasnuvši u smeh.

„Ti si neverovatna!“

Nagnuo se sa svih svojih metar osamdeset pet centimetara kako bi mi se uneo u lice.

„Večeras pijanka bez prestanka, zar ne?“

„Yes!“

„Hajde, ja plaćam turu u Jaelinu čast!“, doviknu on naelektrisano.

Od tog trenutka počela je prava zabava. Smejali smo se do iznemoglosti, šalili se, pravili debilne planove u vezi sa svim i svačim, lupetali bez veze. Očigledno zabava nije mogla da prođe bez Adrijenovog podsećanja na naš poslednji izlazak u diskoteku prošle nedelje.

„Ne izlazi mi iz glave kako si letela po podijumu u nedelju.“

„Šta mogu kada poludim čim čujem te pesme?“

Zatražila sam od di-džeja da mi pusti moje dve omiljene pesme: *Murders on the dance floor* i *I am outta love*, obećavši mu da ću popiti piće s njim. Namignuo mi je u znak pristanka, a ja sam uspela u nameri. Imala sam svoj šou u trajanju od sedam minuta, osim što sam se previše vrtela ukrug, a s obzirom na nivo alkohola u krvi na kraju sam se sručila i zabauljala po podijumu. Mark me je zadržao i tako sprečio da tresnem glavom o pod.

„Uživao sam glumeći vatrogasca“, dobacio je Mark.

„Ne lupaj, uživao si se u ulogu! Sve si rasterao oko sebe“, uzvрати mu Žana.

„Stani, nisam je ošamario!“, odgovori joj dižući ruke uvis.

„Nego sam joj prilepio pljusku!“, dopuni ga moja sestra.

Jedva sam dočekala da to čujem.

„Gnjido!“, nasrnuh na njega.

Bili smo jedini gosti u *El paisu* te večeri, tako da smo imali i dodatak: gazda nas je častio tapasom.* Navalili smo halapljivo na hranu, punim ustima zahvalivši gazdi. Zatim Adrijen

* Špan.: predjelo ili međuobrok u španskoj kuhinji. (Prim. prev.)

započe takmičenje u pikadu. Kao i obično ja sam bila u ekipi s Markom. Takmičila sam se s njim u paru otkako sam odbila da budem u ženskoj ekipi, jer nijedna nije imala pojma da baca pikado. Dok su se Žana i Alis prepirale sa svojim momcima, skočila sam na leđa Marku, koji me je pobedonosno nosio po čitavom baru. Okačila sam mu se oko vrata i stavila bradu na njegovo rame. Doveo nas je do šanka.

„Ženo, žedan sam“, rekao mi je.

Coknula sam ga u obraz, i ne silazeći mu s leđa, dohvatila krigu s pivom i dala mu da pije pre mene.

„Deco, bus kreće za tri minuta“, upozorio nas je barmen.

Klizila sam lagano niz Markova leđa, a onda me on pridržao kako ne bih izgubila ravnotežu.

„Katastrofa! Kućepaziteljka!“, uzviknu Žana, koja je ostavila Emu kućepaziteljki da je pričuva u zamenu za popust na krpice iz butika u kome je radila.

Nastala je opšta panika, naši kaputi su leteli po baru, svi su preturali po džepovima kako bi priložili svoj deo za podmirivanje računa.

„Hajde gubite se, staviću vam to na crtu“, doviknu barmen.

Prošla sam iza bara i dvaput ga poljubila.

„Srce si!“

„Jael! Šta to petljaš?“, vikao je iz sve snage Sedrik.

Badava smo se gurali pokušavajući da sve šestoro istovremeno izađemo kroz vrata, jer kada smo napokon uspeli da se razmimoidemo i da izađemo na ulicu, autobus nam je otišao ispred nosa.

„Sranje!“, procedi Adrijen. „Trčite!“

Žana je već bila ispred svih, čekala ju je ćerka. Trčala je iz sve snage u svojim baletankama, a alkohol joj je davao krila. Stigla je autobus na sledećem stajalištu i ubedila vozača da nas sačeka. Mark se popeo poslednji, s cigaretom u ustima koju nije ispustio ni tokom naše lude jurnjave.

„Mladiću!“, obrati mu se vozač.

„Oh, da, izvinite.“

Počeo je da pretura po džepovima i izvadi kartu za prevoz.

„Evo vidite da je sa mnom sve u redu, gospodine“, dobaci mu ponosno.

„Vi me zafrkavate!“

„Ma ne, zašto?“, odgovori, iskreno iznenađen.

„Tvoja cigareta, Mark!“, doviknula sam mu.

„Sranje! Izvinite, gospodine.“

Svi prasnuše u smeh, Mark izbaci pikavac kroz prozor autobusa, koji je napokon mogao da krene dalje. Vožnja od Sen Pola do Leon Bluma najverovatnije je bila prilično mučna za ostale putnike, s obzirom na buku koju smo pravili. Moj život je bio savršen, predivan, želela sam jedino da zauvek ostanem s tih petoro ljudi koje sam volela, i obećala sam sebi da se nikada neću udaljiti od njih ma šta da se desi. Žana je ispred vrata zgrade u Aveniji Ledru Rolen malo dahtala otvorenih usta kao izmoreni pas – to je bila njena tehnika da izbaci miris alkohola iz sebe pre nego što se nađe oči u oči s kućepaziteljkom. Išli smo nećujno kroz unutrašnje dvorište kako bismo je sačekali, šćućureni jedni pored drugih ispred lifta, gde nam se pridružila Ema zamotana u prekrivač.

„Idem liftom sama, inače ćete mi je probuditi.“

Niko od nas petoro joj nije protivrečio. Onda je nestala.

„Idemo pešice“, predložio je Sedrik.

Penjanje na četvrti sprat bilo je turbulentno, i svako od nas je bar jednom promašio stepenik i udario o zid.

Zabava se nastavila u dnevnoj sobi njihovog minijaturnog dvosobnog stana sve do zore. Ema je čvrsto spavala u sobi pored. Alis je dala znak za polazak:

„Pokret“, rekla je maznim glasom, pripijajući se uz Sedrika.

„Ne mogu više.“

„Ni ja, spava mi se“, dodala je Žana.

„Osim toga, moramo da budemo u formi kako bismo izmenili Jaelin izgled.“

„Ah ne, ne kvarite slavlje tim glupostima!“, molila sam ih.

„Otratiću te kući“, predložio mi je Mark. „Ići ću posle metroom.“

„Kako hoćeš.“

On ustade u jednom skoku i svi ostali krenuše za njim iako se niko nije čvrsto držao na nogama. Adrijen pade ponovo na kauč, umirući od smeha. Mark ga pridiže i pljesnu po leđima u znak pozdrava. Zatim se približi Žani, koja je virila kroz poluotvorena vrata sobe gde je spavala njena ćerka. Uhvatio ju je za rame kako bi i on provirio u sobu, pre nego što ju je poljubio u obraz, što je sve zasmejala: Mark je postajao pažljiv čim bi popio koju čašicu više. Dobacivali smo šale na njegov račun, a on je na to samo pognuo glavu i krenuo prvi niz stepenice. Alis, Sedrik i ja smo silazili svojim tempom. Naši golupčići su se pridržavali i povratak će biti za pamćenje, no srećom stanovali su samo tri ulice dalje. Našli smo Marka na ulici, s cigarom na usnama. Pao je u zagrljaj mojoj sestri i njenom dragom. Pošto se nije odvajao od njih, povukla sam ga da ih pusti iz zagrljaja.

„Mark, dobro je! Videćeš ih sutra! Pusti ih da idu kući!“

„Srećan povratak“, rekao im je netremice ih gledajući.

„Potrudićemo se“, odgovori mu Sedrik. „Pozvaću te u toku dana. Zdravo!“

Povratak do moje kuće nije dugo trajao. Stanovala sam u devojačkoj sobi u jednoj zgradi u Ulici Roket, nedaleko od metro stanice Volter. Ulice su se polako budile, počev od pekare, odakle je dopirao miris kroasana i toplog hleba koji je oživeo moja čula, i stomak mi zakrča.

„Bilo je baš dobro“, rekao mi je Mark prekinuvši tišinu posle nekoliko minuta hoda.

„Da ponovimo ovo od večeras! Šta misliš?“, predložila sam mu gurnuvši ga lagano laktom u stomak.

Slegnuo je ramenima.

„Kad samo pomislim da si dobila posao! Koja si ti carica!“

„Ko ti jamči da ću proći probni rad! Prićaćemo o ovome za tri meseca!“

Pogledao me je zagonetno. Zatim je u hodu zavio cigaretu, uvlačeći dim iz sve snage čim ju je upalio. Otada više nismo progovarali.

„Evo stigli smo.“

Podigla sam pogled ka njemu, i nekoliko sekundi smo se gledali. Imala sam utisak da želi da mi mnogo toga kaže, ali da se ne usuđuje.

„Hoćeš li da se popneš kod mene da popijemo kafu?“, predložila sam mu povukavši ga za somotsku jaknu. „Taman da ti dam tvoju kartu za koncert Bena Harpera za sredu uveče...“

„Ah... da, stvarno, koncert...“

„Zar si zaboravio?“, pitala sam ga zadirkujući ga.

Na trenutak je imao izgubljen pogled.

Zatim mi se nasmešio.

„Ne... nego, sačuvaj mi je, ja mogu da je izgubim.“

Nasmejala sam se, zatim sam ga uhvatila za ruku kako bih ga odvela do ulaznih vrata zgrade. Osetila sam da se opire.

„Moram kući. Nemoj da se smeješ, obećao sam dedi da ću doručkovati s njim“, objasnio mi je.

Prasnula sam u smeh. Njegov deda je zaista bio jedinstven, bio je njegov junak, što je meni bilo genijalno. Volela bih da bolje upoznam njegovog Abuela. Mark je bacio svoj opušak na ulicu i zagrlio me – sada je došao i na mene red da me izgrli na kraju večeri, samo što je sa mnom malo duže potrajalo; stegao me je jako uza sebe i spustio glavu na moje rame.

„Čuvaj se, Jael“, promrmljao je.

„Treba samo da se popnem na šesti sprat“, odgovorila sam mu isto tako tiho. „Ako želiš da budeš siguran da mi se ništa neće desiti, moj predlog da svratiš kod mene još važi, mogu da pozovem tvog dedu da ga pitam za dozvolu...“

„Ne izazivaj me večeras...“

Nasmejala sam se, još uvek priljubljena uz njega. Zatim me je poljubio u obraz, pustio me i udaljio se nekoliko koraka.

„Ostaješ mi dužan za ovo večeras“, rekla sam mu.

„Idi da spavaš!“

Gledao me je netremice, nasmešio mi se uzdahnuvši i okrenuo se i otišao. Penjala sam se srećna uz mojih šest spratova. Sručila sam se u krevet obučena i utonula u san čim sam doirnula jastuk.